

Ionuț Calotă

*Manufactură de
gesturi*

motto :

"Ce-o să se întâmple oare dacă am să închid ochii și
apoi ,deodată ,am să-i deschid ? "

Alex. Grin

Cap. 1 - Ochiul mult prea deschis

Dedicatie lui Harry Tavitian

soarele se visează traversând strada
Ingrozit
canalul deschis sângerează
sus la mansardă pianistului
i s-a incurcat un fluture
între degete
Metroul îi curge pe sub picioare
râu subteran apocaliptic
vai
îmi crapă degetele de atâta adevăr
soarele spune
ăsta a intrat cu autostrada în pom

Tăieturi cu oglinda

un poem răsturnat
pe podea
un scaun biped
un mic desen revoltat
căruia îi plac formele rotunde
și cu vârfuri
nimicuri
toate astea nu sunt decât
tăieturi cu oglinda
prin camera mea

Petalele zilei

petalele zilei stau să cadă
într-un colț aleg cuvinte
le plantez
în ghivece
să văd
cum crește iarba din ele
ascunși după ziduri
orbii pipăie cerul
eșafod de șoapte
tu mă calmezi
îmi spui
Mai bine la noapte !

Cerul atât de greu

primesc diminețile astea fierbinți
direct în sânge
mă simt atât de obosit
și cerul atât de greu
cu nori plini de nisip
Înstrăinat privesc
lespezile pe care pică
fulgii urmelor tale
îngerul
cu care păsările albe
scot râurile la mare

Paznic îndepărtat

o pasăre visătoare pictează cerul
o stea printre nori
ca o inimă perforând
paznic îndepărtat
ceasornicul atârână
precum liniștea
pe gâturi de lebedă

Animalele pământului

ar trebui să alerg mi-am spus
și atunci toate animalele pământului
au facut mare tărăboi
și atunci animalele pământului
împietrite stânci
și împietrite mări

Marginile zilei

stau față-n față cu această zi
abia tăcând
în așteptare
mă sprijin cu privirea de marginile zilei
soarele îmi măsoară trupul
un zid alb crește prin umerii mei arși
vietate de zinc

Amintiri părăsite

portretul bunicii
pe care l-am schimbat cu
doua măști și o virgulă ciobită
a lăsat o umbră pe perete
care în fiecare noapte crește
îmi acoperă peretele și trupul
și trupul

Gutuia primordială

tăcerea bate ceva la mașina de scris
scaunul deschide un ochi albastru lângă ea
fascinată
fereastra se curbă
la capătul său stătea ora exactă
femeie încătușată
mută paranteză în zid
floarea de ceramică din fereastră
gutuia piramidală
umflată de râs

Dacă întorci capul

dacă întorci capul răstorni copacii
toată lumina împrejur
se va sparge revărsându-se înlăuntru
dacă întorci capul
alungi această nimfă
această fereastră ce se deschide
această literă initială
ce o ascunde soldatul îndrăgostit
în cămasa care explodează

Intoarcerea în oglindă

În mine nu mă mai simt acasă
se aude sufletul
alungând totul
oasele mă rod înlăuntru
nedeslușit păsări uriașe
se apleacă în mine
ca-ntr-un cuvânt
ce nu se mai termină
răsucit mă trezesc în oglindă
cu mine însumi
un pleonasm

Lagăr de cuvinte

totul aici e apă
nici început nici sfârșit
cuvintele sunt transpirate
ochii mei seamănă cu mine
eu însumi sunt un lagăr de cuvinte
eu ființa
în care s-a înecat un râu

Cap. 2 - Interior de oraș cu fotografii miscate

Teamă

e atât de noapte
pisicile orasului
se ghemuiesc în jurul fricii mele
cu fălci mari hârșăite
Spaima roade din betonul camerei
când flacăra unui strigăt
aprinde întunericul

Singurătate

se face noapte până la os
orașul se retrage încet
în suburbii
rămâi singur
o peșteră pustie
privești cum
se sting și se aprind zilele

Emoție

rugina mi se scurge
singură de pe degete
îmbrăcat în armură
desenez pe inima roasă
a caldaramului ciudate umbre
Mă izbesc de tramvaie
se răstoarnă în mine
un cilindru
asurzitor de verde
pe pământ cad frunze
parcă-ar fi din nou
pentru prima dată toamnă

Culoare

ce oranj, ce verde aprins luminează
se dilată chemarea unui clopoțel
mă trezesc într-o bancă
cu o carte deschisă
aprinsă
din ea năvălește
un râu
de copii

Credință

merg peste câmpuri
ca și cum aș călca
peste frunți de copii
încolțesc guri umede din pământ
prin vazduh mă caută o rădăcină
ah, ți se face noapte
tot trupul îți curge
îngenunchind

Prietenie

Ploaia îmi hașura privirea
ridicând gratii între mine și tine
lumina se cojea de pe trupurile moi
cât să putem zbura
Așa se făcu
deodată duminică
începuse să ne crească
câte o cruce în spinare
eram frați
deci păsări

Cap 3. - Aerul în care zboară un înger

Inocență

nu stiu ce să fac
să deschid ochii
sau să-i închid
nu mai știu de existi
sau doar umbra ta în greșeală persistă
singuratatea mea te adulmecă
în cetatea rotundă
te aștept cu flăcări
străvechi

Dorință

amintirea ta
mă încarcă de fluturi
silabisesc mersul tău
numele însuși
se scrie pe asfalt
înspre tine Dorință
necunoscutul tău
e un ochi singur într-o prăpastie

Ezitare

lumina rămâne încurcată
între pletele ei
ca o întrebare ea traversează camera
ciresul împarte fluturi pe stradă
și eu nu pot să dorm
Pe balconul meu
se întâlnește Noaptea cu Ziua

Atât de aproape

te privesc atât de intens
că mi se topesc pleoapele
tălpile tale depun pe zăpadă
petale de strigăt
pianul Soarelui ah
și cum ne trezim
cu ochii mânjiți de zăpadă
arzătoare
amândoi
atât de aproape
alb lângă alb

Revoltă

Ai pășit în mine femeie
mirosind a Dumnezeu
revoltată ai pus
degetele
ca o pată pe gândul meu
ai pășit în mine
nemaiașteptând
să mă naști

Când cerul se înclină

stau cu dinții înclestați pe creier
(ca să nu-mi latre)
când te apropii
fluturi verzi
pier dinspre mine înspre tine
cerul se înclină
și soarele, brusc,
e un car de luptă alunecând
pe șine de lumină
înfipse-n pieptul meu

Ai spus ceva

ai spus ceva și camera
s-a umplut de fluturi
ai aprins o sferă nevăzută
pe podea a căzut sufletul
voce de mercur
tu ți-ai scos ochelarii umezi
și fragezi și ochii
arde mușcătura ta loana
imaginea ta mă încercuie
cu plămânii arși

Merg în mâini

merg în mâini
pe scheletul mirosului tău
nu-mi pasă de valurile-ți tinere
care mă macină mă macină
cămașa ți se desfoaie
în timp ce
rostogolești soarele
ca o centrală anatomică

Aerul în care zboară un înger

cu pleoapele basculezi noaptea
lovești între genunchi
ochii mult deschiși ai apelor
jarul luminii de pe flori
părul tau
atât de ușor
precum aerul în care zboară un înger

Ce e iubirea

ți-am spus :
esti caldă
probabil ai sânge de pasăre
gura ta
un colac de salvare
ochii tăi două felinare
care-ți luminează sufletul
la flacăra lor Ard
până se desprind
literele din mine
asta-i iubirea
ceva ce începe de nicăieri
și se termină în mine

Pământul mișcându-se

mă grăbesc
inima bate mai repede secundele
zăpăcit fluviul se varsă în câmpie
se lipește ceva de piept un scut
nici nu mai văd
nici nu mai aud
simt Pământul mișcându-se
în jurul Soarelui
și absența ta dându-mi foc

Cap. 4 - Gradina de cai ,bonus Jurnal de inocență

Vorbind despre lebedă

copil cu silabele îndoite
cochilii de sunet
te trezești săpând fântâni
A mirare
mâinile ți se lungesc până la pământ
taci
ți s-a descheiat un nasture
și ți se vede inima
înfometat te apleci să culegi o floare
și floarea te răpune
dar crezi tu că vorbind despre lebedă
exist ?

Un sat de statui

și-a desfăcut genunchiul
și-a desfăcut amintirile
piesă cu piesă
târziu îl găsești săpând
un sat de statui
sub zăpadă
un înger în ger

Inainte de ploaie

aud cum se indoaie
pământul sub apăsarea acestei tăceri
aud un copac rumegând caii,
cu rădăcinile târându-se spre primăvară
vântul abia mai fuge bătrân
dintr-un stejar cade, albit, un zeu
începe ploaia, în pământ fulgerul prinde rădăcini
tot câmpul înflorește cu lacrimi
parcă ar deveni dintr-o dată trist

Amurg

noaptea a dat floare
ca un împărat coboară
purtand pe brate leșul Soarelui
fete cu umeri aburind
îi ies în întâmpinare cu focuri de flori
e ceva, un muget de liniște
lumina zbatându-se
în spicul de grâu

Caii sălbatici

caii au fugit în ceruri
în locul lor iarba crește
mult prea înaltă
instantaneu crește
sub coasa care o taie
și nici nu știi când
în colivia orașului
caii sălbatici
cad din fructe coapte

Scrisoare către Dumnezeu

plugarul
iese să scrie în pământ
o scrisoare către Dumnezeu
vine apoi acasă
și dă ordin să înflorească florile
în timp ce încet
se face
seară continuă

La marginea alfabetului

îngenunchez lângă râu
cu malurile în brate
apele toate se trag mai aproape
se crapă totul jur-împrejur
intru în râu
și râul începe să treacă prin mine
râuri...râuri...
rrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr

Văd sunete

precum există un astru
care ne trimite lumina
și poate fi văzut cu ochiul
așa există un astru
care ne trimite sunetul
și poate fi văzut
cu urechea

Față în față cu mine

în fața mea felia de pâine
mă gândesc
peste puțin timp
ea va fi eu
tac și mănânc
pur și simplu mănânc

Dedublare

aşa cum stai liniştit
icoana de pe perete privind la tine
lung şi uscat
parcă te-ai fi
dezlipit de acolo şi acum
buimac şi nevăzător
nu ştii ce să faci

Fără cuvinte

stau cu ochii pe geam
priveşte-mi ochii străine
atinge-i
ţine-i în mână stai stai
unde fugi cu ei ?

Sfârşit

a venit
într-o dimineată fără să ne dăm seama
s-a aşezat jos
între noi
a mormăit bolnăvicios câteva vorbe
despre o vânătoare despre un pod
a aruncat aproape întâmplător privirea
spre o stea şi la sfârşit
s-a culcat pe pământ
lângă foc
şi s-a prefăcut că trăieşte.

Poemele în miezul zilei și al orașului

Dimineață amanetată

Să te trezești cu dimineața amanetată
o cutie de pantofi vulnerabilă
lângă un perete încordat
Mă ispitește îndelung
acest vânt circulând abandonat
și veioza care aprinsă
s-a emotionat
Să te trezești când îți cresc
frunze subterane
și betonul tot mai armat
sa te trezești
fântânind
și Magaie
căzut dintr-un tablou
electric care sângează
punându-ți gândurile la
uscat Ce poate fi mai tulbure
în așa ape fragede
Cum să nu-l crezi pe
Magaie strigând la nevastă
: Fă, să zică
această p-p-pneurie
de sunt beat măr

Magaie în ocolul zilnic

Poemul a ieșit așa
cu deștu-n fund
despre muște
iată-le zăcând pe masă
murături
aici un lighean fierbinte
aici un muc deșurubandu-se
holbandu-se
într-un colt sfrijit
Magaie iarăși rătăcind
scuipând semințe
singur printre stăpanii de câine
Magaie plecat prin pădure
prin Ocolul silnic
Magaie în pijama
rupându-și abonamentul
la Rai
due

Magaie în orașul profund

C-așa-mi vorbește Magaie întruna
de aventură
de Vâlvele ațâțate
decupând aceste oglinzi maxime
așa vorbește el și din când
în când își mai clătește
vorbele cu rom
asuda femeile lângă el
sclave agresive ,vegetale
plescăind din bluze
așa adoarme el
brusc
cu întunericul lipit de spate
Magaie se trezește într-un oraș profund
plin de cutii
alb ,roșii ,verzi
în jurul său ca niste frunze atente
decupate așa tot ce spune se descompune
miroase
oală de noapte

In moara de apă

Confortul tău zilnic
cu roți de cașcaval plutind
pe tavan și totul învârtindu-se
în acest centru al universului
pe această roată mare de apă
cu pereții atârând, puși la uscat
restul un punct mic dar cat de luminos
cât de tandru, aburind ridurile tencuielii
lansând semnale, la naiba
cum să încapă toate astea într-un cerc ?
abia dacă încap orele într-un cerc
iată soldații defilând și înjurând
așa cum a spus bunicu'
din port se aud tobele
e un ritm îndrăcit în tot ce mișcă

mi se întinde ca o praștie
dorul de ducă și ronțai
ronțai locul acesta abia pâlpâind

Patruped cu fața în poem

Orașul meu a ieșit la pensie
se lustruiesc De el
șobolani mici
sălbăticiți :
alungați din bilele de biliard
de pe masa aceea
a foamei mele
orașul meu patruped pletos
asexuat
dezrădăcinat
orașul meu cu Klak-son
a ieșit în larg
S-a evazat adică
o altă viziune a visului meu verde
iarba tăvălește fața poetului
șobolanii se înăbușă
uaf
de Aici de sus
de aici din turn curm, nu,
asist La
plecarea Lunii

Piesă despre pisicile electrice

Ciufut azi sunt
ca un câine rupt de lanțuri
mă gândesc la tine
ca la posibilele menstruații
pe de-o parte însă
iau forma lucrurilor tale
iau forma tocului și a rujului
Atunci regăsești în suflet
statui cu Limba scoasă la societate
născocesc tu pe loc ceva
o piesă despre pisicile electrice
Uneori mă trișezi cu lucrurile
cu after shave-urile
pe de-o parte însă
mă gândesc la tine
iarăși rupt de lanțuri

Aceeași piesă

Las jos creionul / apuc revolverul
las jos mâna aripa
mă las cu totul la pământ
dau drumul la radio
ascult un post o piesă
dance mut postul
aceeași piesă caut alt post de radio
aceeași melodie aceeași voce
țipă în zadar
ocupați găurile ocupați găurile
tipul ăsta e clar știe / despre ce e vorba

Lactație

ceasul de ploaie
curge pe perete
spală ochiurile de geam
abia mai văd trecători mirați
și blitz-urile lor
care muscă din vitrină
aici sunt tot mai înghesuit
mă mișc tot mai greu
nisipul mi-a ajuns până în vezică
până în rinichi
și plouă neîncetat
cu nisip
din cupa pe jumătate plină
de deasupra mea